

tingeerde beleefdheid jegens haar in acht zou nemen, haar laten voorgaan, — die tevens bereid zou zijn haar een arm te geven om haar het dijkpad op te leiden, wanneer dat glad was, als nu. En ze durfde aan hem veel gemeenzamer denken dan aan den dominee, die voor haar heimelijke adoratie te hoog en te ver stond door zijn roeping, zijn ambt van middelaar tot God. ....

Maar nu, onder den luiden hemel, in die felle wereld, die als van alle zijden samenviel om haar te pijnigen, de stappen van den struischen onderwijzer als hamerslagen nog in haar ooren, ontzong haar alle hoop. . . . Alles wat ze nog had buiten haar triestheid: wat vage mijmerij, wat schamel verlangen naar warmte en koestering, was haar nu ineens ontnomen, als opgeslurpt in den wijden hemel, als uitgezogen met duizend monden, die van haar schamelheid de wereld nog meer vol licht spoten. . . .

Juffrouw Heeman, haar kostjuffrouw, had gelukkig het dijkpadje naar de deur met zand bestrooid en met een zucht van verademing hoorde zij het winkelschelletje aantinken. . . . Het hoofd diep in de schouders, als een van welbehagen schurkende poes, voelde ze, hoe de huiswarmte haar doorstroomde. Het werd even wat wijd in haar, en toegankelijk voor de zoetheit van een vaag geluk, doch toen ze stemmen uit de huiskamer hoorde, nijdig als karwatslagen, gingen haar moeie voeten traag door den winkel en ze huiverde plotseling nà van de stekende kou buiten. . . .

II.

Zestien jaar geleden was Mien van Hoorn, nerveus van geluk om haar benoeming zoo kort na 't examen, het hellende dijkpad naar de Hasselsche school met driftige passen afgehouden, of het leven met zijn volle vlagen achter haar jachtte. Ze brandde van gretigheid om het werk aan te vangen, waarheen ze de laatste jaren met verlangen had uitgezien. Ze had zich op de normaal-

school een werk vol levenswarmte geschapen door de geheel-onthouding te propageeren en er veel arbeid voor te doen, van het geringste en minst-prettige, tot het vlammende en begeesterende. Ze had er vrienden door gekregen en vriendinnen en die gaven haar leven wel een groote wijdheid, maar het werk in school, de opvoeding van kleine, afhankelijke wezens, voor wie zij een schat van liefde had meegebracht, was haar meer dan dit alles. . . .

Bij 't intreden van het lokaal, háár lokaal voortaan, had ze wijd-ademhalend rondgezien, de onstuimige handen wat saamgenepen van ontroering, als een jonggehuwde vrouw, die de kamer binnengaait, waar haar eerste kind zal geboren worden. Met veel innerlijke geloften van ernst en toewijding was ze haar kleine, maar wonderheerlijke taak in het Leven begonnen en die eerste morgen was een stralende morgen geworden. Het deerde haar alleen, dat zij de éénige scheen in de school en in het dorp, die feestelijkheid had in de oogen om haar komst. . . .

Correspondentie, vrienden, propaganda, alles liet ze in den steek voor haar werk, dat haar dag noch nacht rust gaf. 's Avonds bij haar lamp, als de kostjuffrouw haar met een kopje thee in de huiskamer trachtte te noodden, bleef zij lezen in boeken en geschriften over opvoeding en zij besteedde een groot deel van haar schamel salaris, om op de hoogte van de vorderingen der nieuwere paedagogiek te blijven. . . .

De hevige, fysieke vreugde van de eerste weken, die haar doorstormd had als een minnaarsgeluk, was al spoedig vervlooid tot een effen blijmoedigheid, welke met een rustig licht alle haar jaren van stagen, eentonigen en steeds herhaalden school-arbeid doorglansde. Haar schooltaak zag ze daarvoor als iets hoog-gewijds, dat iedereen haar benijden mocht en zij zocht, zonder innerlijke klachten en dépit, in litteratuur vergoeding voor de vrienden, die ze om haar alleene levenstaak zoo geheel had prijs ge-